

Proloog

Tara

‘Tara?’ riep Marcus voor de vierde keer in evenveel minuten.

Ze hield zich doodstil en zei niets.

‘Jullie horen toch op haar te passen?’ snauwde hij tegen een van de aan zijn vrouw toegewezen lijfwachten.

‘Niet meer,’ antwoordde de bewaker.

Tara kon ternauwernood een glimlach onderdrukken. Ze leunde achterover op haar stoel op de bovenste verdieping van het Naval Observatory en keek toe hoe de mannen van de verhuisservice dozen zo groot als koelkasten dichtplakten met tape en de verhuswagen in tilden. De verhuizers waren twee uur daarvoor gearriveerd, en de hele inhoud van het huis waar ze het afgelopen jaar hadden gewoond was in noppenfolie gewikkeld en met zorg in dozen gedaan. De lijfwachten hadden Tara gevraagd of er nog dingen waren die ze apart wilde houden voor de reis naar huis voordat de verhuizers begonnen met inladen. Ze had haar hoofd geschud en was naar de zolder gegaan om vandaar de drukte beneden te bekijken. Marcus had als een gek rond gerend om borden, schalen en keukengerei te pakken zodat hun dochter van acht nog kon eten voordat de hele inboedel naar een of andere opslag ging en elk spoor van Tara’s ambtsperiode als vicepresident werd uitgewist.

Tara staarde naar de stapel officieel briefpapier die op haar schoot lag en begon opnieuw. ‘Beste mevrouw de president,’ schreef ze. Verder dan dat was ze nog niet gekomen. Telkens wanneer ze iets anders probeerde te schrijven, eindigde de brief bij de andere poppen om haar heen op de grond.

‘Daar ben je,’ riep Marcus bars, en Tara schrok op. Ze had hem niet de trap op horen komen. ‘Wat doe je hier in hemelsnaam?’ vroeg hij.

‘Ik, eh, probeer een brief aan Charlotte te schrijven,’ zei ze.

‘Heb je enig idee hoe traumatisch dit voor onze dochter is?’ wilde hij weten.

‘Ik weet het, ik weet het, sorry. Ik kom zo naar beneden.’

‘Nu,’ beval hij.

Ze wilde de brief aan Charlotte afmaken voordat ze Washington verlieten. ‘Mag ik nog vijf minuutjes?’

Hij staaarde haar aan. Ze staaarde terug.

‘Best,’ zei hij. Marcus stormde de trap weer af en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Tara keerde met hernieuwde concentratie terug naar haar brief. Ze had ook een briefje voor Dale achter willen laten, maar de verhuizers werkten sneller dan ze had verwacht. Ze zouden waarschijnlijk al kilometers van Washington D.C. verwijderd zijn als Dale klaar was met haar getuigenis voor de *grand jury*. Ze zette haar pen weer op het crèmekleurige papier. ‘Beste mevrouw de president, het spijt me van alles,’ schreef ze. Ze kauwde een paar tellen op haar pen en ging verder: ‘Ik zou er alles voor overhebben om de zaken terug te kunnen draaien – dan zou ik er nooit mee hebben ingestemd je running mate te worden of ik zou geweigerd hebben de ambtseed af te leggen – ik zou alles wat maar mogelijk is willen doen om de narigheid en verlegenheid waarin ik je heb gebracht weg te nemen. De rest van mijn leven zal ik naar jouw vergeving op zoek zijn. Met intens berouw en mijn oprechte verontschuldiging, Tara.’

Dale

‘Mevrouw Smith, begrijpt u de regels wat betreft het overleg met uw advocaat?’ vroeg de rechter.

‘Ja, meneer,’ antwoordde ze.

‘U kunt de zitting te allen tijde onderbreken om met uw advocaat te spreken, maar hij mag niet in de zaal aanwezig zijn tijdens uw getuigenis voor de grand jury,’ zei hij.

‘Dat had ik begrepen.’

‘Goed. Dan gaan we verder. Speciaal aanklager Kirkpatrick zal beginnen.’

Dale ging verzitten en keek naar de juryleden. De verslaggever in haar vroeg zich af hoe hun leven eruitzag voordat ze waren opgeroepen om in de jury plaats te nemen. Ze zag een vrouw haar mobiele telefoon uitzetten en stelde zich voor dat haar laatste sms er een aan een oppas of *nanny* was geweest die op de kinderen paste terwijl zij moest bepalen of functionarissen van het Witte Huis een misdaad hadden begaan toen ze de toestand van de vicepresident voor het volk verzwegen. Dale zou er dolgraag verslag van hebben gedaan voor de omroep waar ze had gewerkt voordat ze in dienst kwam bij het Witte Huis. Ze leunde achterover en probeerde te luisteren naar de vraag van de speciaal aanklager.

‘Kunt u me niet goed horen, mevrouw Smith?’ vroeg hij.

‘Jawel, het spijt me, kunt u de vraag misschien herhalen?’

‘Natuurlijk. Mevrouw Smith, ik zou graag van u willen weten op welk moment – geef me een week, dag of maand, als u zo specifiek kunt zijn – op welk moment het voor het eerst bij u opkwam dat het misschien niet zo goed ging met de vicepresident, en aan wie heeft u dit gemeld toen u, of als u, deze zorgen kreeg?’ vroeg hij.

‘Welke wéék?’

‘Als het voor u makkelijker is om een situatie of een periode te beschrijven, mag dat ook. We begrijpen uit uw e-mailverslagen dat u, ik citeer, “bezorgd” was om de vicepresident. In een e-mail aan de chef-staf van het Witte Huis waarin u advies vraagt over persvragen naar de frequente afwezigheid van de vicepresident, was u op zoek naar goede raad. Is dat een adequate omschrijving van die e-mails, mevrouw Smith?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde ze.

En wat was het antwoord op e-mails waarin u advies vroeg over hoe u met vragen betreffende de vicepresident om moest gaan?’ vroeg de aanklager.

‘Er werd mij opgedragen de situatie af te handelen. Ik bedoel, dat werd van mij verwacht. Dat was mijn baan.’

‘En hebt u zich ooit afgevraagd waarom u deze baan kreeg? Had u bijvoorbeeld ooit eerder voor een politicus gewerkt voordat u een van de belangrijkste adviseurs in de staf van de vicepresident werd?’ vroeg de aanklager.

‘Nee,’ antwoordde Dale.

‘En vond u het niet vreemd dat u zo’n enorme verantwoordelijkheid kreeg?’ was de volgende vraag van de aanklager.

Ze keek hem recht aan. ‘Nee.’

‘Ik wil nu graag verder met de precieze verklaringen die u aan de pers gaf terwijl u de vicepresident achteruit zag gaan. In een artikel van dertig juni beschreef u de vicepresident als sterk en veerkrachtig, is dat juist?’

‘Ja, dat klinkt wel als iets wat ik zou zeggen,’ antwoordde Dale.

‘Hier staat het, mevrouw Smith. Ik heb een kopie van een artikel voor me liggen. De kop luidt “Vicepresident Verzuimt Steeds Vaker”, en het citeert anonieme bronnen binnen het Witte Huis die zeggen dat ze moeite had met de druk die het ambt met zich meebracht. En u, mevrouw Smith, wordt in het artikel ook aangehaald. U zegt daar dat die bronnen niet goed op de hoogte waren en dat ze sterk en veerkrachtig was,’ zei de aanklager, voorlezend uit een artikel in *The Washington Post*.

‘Ja, ik herinner het me weer,’ zei Dale.

‘Sprak u daar de waarheid?’ vroeg hij.

‘Er waren wel dagen dat ze sterk en veerkrachtig leek,’ antwoordde Dale.

‘En er waren ook dagen waarop dat niet zo was, is dat correct?’ vroeg hij.

Dale knikte.

‘Betekent dat ja?’

‘Ja,’ zei ze.

‘En was het uw werk om geheel of maar gedeeltelijk de waarheid te spreken?’ vroeg hij.

Dale richtte zich tot de rechter. ‘Wilt u mij excuseren zodat ik met mijn advocaat kan overleggen?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk,’ antwoordde de rechter.

De aanklager wendde zich tot de jury en haalde zijn schouders op. ‘Dat leek mij toch niet zo’n moeilijke vraag,’ zei hij tegen een van zijn collega’s. Hij sprak zo luid dat de juryleden hem konden horen en een paar van hen grinnikten.

Dale haastte zich de zaal uit en de gang op waar haar advocaat zat te wachten.

‘Hoe gaat het?’ vroeg hij.

‘Niet goed,’ antwoordde ze. ‘Kirkpatrick wil weten of het mijn baan was om te liegen,’ zei ze.

Haar advocaat glimlachte. ‘Dat is zijn specialiteit. Hij beschuldigt de laakbaarheid van de politiek en pakt vervolgens het individu,’ zei hij.

‘Wat moet ik nu?’ vroeg Dale.

‘De waarheid vertellen. Meer kun je niet doen,’ antwoordde hij. Hij legde een arm om haar schouders. ‘Vertel ze alles en dan zullen ze jou misschien zien als een onschuldige toeschouwer, iemand die haar mond hield ten bate van Kramers presidentschap,’ zei hij. ‘Ze zijn niet op jou uit, Dale. Ze willen Kramer.’

Charlotte

‘Mevrouw de president, bent u er klaar voor?’ vroeg de advocaat.

Of ik er klaar voor ben? dacht Charlotte. Ze moest bijna hardop lachen. ‘Geef me een minuutje, alsjeblieft.’

‘Natuurlijk, mevrouw,’ zei hij en hij verdween in de gelederen van een dozijn aktetas dragende, gelijk geklede advocaten, samen-

gesteld uit de beste advocatenfirma's van Washington om de president van de Verenigde Staten te verdedigen in haar impeachment voor het Congres.

Charlotte liep naar het raam in het kantoor van de fractievoorzitter van de minderheidspartij van het Huis van Afgevaardigden. Een groepje schoolkinderen stond op een kluitje te kijken hoe een nieuwsploeg uit Philadelphia zware apparatuur uit hun busje zeulde naar de locatie waarvandaan ze live zouden gaan uitzenden. Een ander groepje toeristen stond achter de tv-presentatoren te zwaaien. Charlotte zag een ouderpaar naar elkaar glimlachen terwijl ze een tweelingwagen met twee jochies de trappen van het Capitool op tilden. Instinctief keek Charlotte op haar BlackBerry om de berichtjes te herlezen die haar tweeling haar de avond ervoor had gestuurd.

'Geef ze van katoen, mam,' schreef Penelope.

'Laat je er niet onder krijgen door die eikels,' had haar zoon, Harry, geschreven.

Ze zuchtte en keek weer naar de bedrijvigheid onder het raam. Het Capitool was omsingeld door nieuwswagens, en verslaggevers van over de hele wereld stonden schouder aan schouder in dikke winterjassen en met hoofddeksels op ter bescherming tegen het koude weer dat voor de gelegenheid was komen aanwaaien. Op de televisie die aanstond in het kantoor van de voorzitter van de minderheidspartij hoorde Charlotte een van de verslaggevers op gedempte, gezaghebbende toon praten.

'Alle ogen zijn gericht op de commissiezaal in afwachting van de getuigenis van president Kramer. Als ze inderdaad gaat getuigen, wat ze volgens medewerkers van het Witte Huis van plan is, zal ze de eerste Amerikaanse president in de geschiedenis worden die getuigt in haar eigen impeachment. We kunnen alleen maar aannemen dat ze nog bezig is met de allerlaatste voorbereidingen op de belangrijkste dag van haar carrière, en waarschijnlijk van haar leven.'

Charlotte keek naar de advocaten. Ze had amper een woord met

hen gewisseld sinds ze de vorige middag hun oefensessie hadden afgesloten. Voordat een van de advocaten haar blik als een uitnodiging om te kletsen zou opvatten, keek ze weer uit het raam. Het voelde alsof haar eerste inauguratie in een ander leven was geweest, maar haar tweede inauguratie lag nog vers in haar geheugen. Nog geen jaar geleden had Charlotte op de trappen van het Capitool gestaan met haar tweeling naast zich en haar ouders en beste vrienden, Brooke en Mark Pfeiffer, achter zich. Ze had haar hand op de bijbel van haar grootmoeder gelegd en gezworen de grondwet na te leven; een eed die ze net zo serieus nam als haar verantwoordelijkheid als moeder en burger. Het was een koude ochtend in januari maar de zon was zo fel geweest dat die het podium verwarmde. Ze glimlachte om de herinnering daar te staan na zo'n heftige herkiezingsinspanning. Charlotte had gedacht dat alle narigheid van haar eerste termijn als president deel uitmaakte van de prijs die ze betaalde voor wat ze hoopte dat een minder zware tweede termijn zou worden. Nu schudde ze licht het hoofd en sloeg haar armen om haar lijf heen. Iemand had een van de televisies harder gezet.

‘Blijf bij ons, over een paar minuten zal president Charlotte Kramer verschijnen voor de commissie van Justitie van het Huis van Afgevaardigden, die vorige week een stemming won om de impeachment tegen de president van de Verenigde Staten van Amerika in gang te zetten. De impeachmentmotie zet uiteen dat president Kramer zich heeft gedragen op een manier die volstrekt onverenigbaar is met het doel van het ambt dat ze bekleedt.’

Charlotte draaide zich om naar haar leger van advocaten. Ze ving een glimp van zichzelf op in de spiegel en kromp vanbinnen ineen. Haar normaal gesproken dikke, blonde haar zag er dun en plat uit. Ze droeg het in een lage knot in haar nek. Er waren een paar plukken haar losgeraakt, die nu voor haar ogen hingen. Ze schoof ze achter haar oren en merkte dat haar lichtblauwe ogen grijs waren geworden, zoals zo vaak als ze slaapgebrek had. De lichtgrijze Armani-rok met het bijpassende jasje dat ze een jaar

eerder had aangeschaft, hingen nu losjes om haar heen. Ze ademde diep in, duwde haar schouders naar achteren en haalde haar armen van elkaar. ‘Daar gaan we dan,’ zei ze. Met haar mondhoeken opgetrokken tot een glimlach probeerde ze enthousiasme te veinzen terwijl de advocaten hun BlackBerry en telefoon uitzetten en knikten. Ze kwamen op een kluitje achter haar aan.

Haar lijfwacht, Rich, liep naast haar en toen Charlotte de deur uit liep, sprak hij zachter dan anders in het microfoontje in zijn mouw. ‘Wayfarer verlaat wachtruimte en is op weg naar commissiezaal. Ik herhaal: Wayfarer verlaat wachtruimte op weg naar commissiezaal,’ zei hij.

‘Doe dat alsjeblieft niet, Rich,’ zei Charlotte, en ze legde haar hand op zijn arm tijdens het lopen.

‘Wat?’ vroeg hij.

‘Niet zo fluisteren alsof ik al dood ben,’ zei ze.

Rich glimlachte schaapachtig. Ze waren samen meerdere keren de wereld rond geweest, inclusief een tiental reisjes naar oorlogsgebieden. ‘Het spijt me,’ zei hij.

Toen ze door de lange marmeren gang liepen, was het enige wat te horen was het geklikklak van Charlottes hoge hakken en het geslof van een dozijn paar mannenschoenen. Het geluid vertraagde toen ze bij de deur van de zaal aankwamen. Op een normale toon zei Rich nu in zijn mouw: ‘Wayfarer is bij de commissiezaal gearriveerd; Wayfarer is gearriveerd.’

Charlotte draaide zich om en keek nog een laatste keer naar de advocaten voordat ze naar Rich knikte. ‘Ik ben er klaar voor,’ zei ze.

Tara

Een jaar eerder

‘Waar gaan we heen?’ fluisterde Tara tegen haar assistente, Karen.

‘Naar de wachtruimte, mevrouw de vicepresident.’

Tara knikte en liep met haar bewakers mee. Ze waren via de laad- en loszone het hotel binnengegaan en zigzagden nu door de keuken naar een dienstlift. Drie hotelmedewerkers zwaaiden enthousiast naar haar. Ze wist nog steeds niet goed wat het protocol was als zoiets gebeurde, dus stopte ze maar om handen te schudden. Een van de medewerkers haalde een mobiele telefoon tevoorschijn en vroeg de lijfwacht die het dichtstbij stond een foto van hem te maken met de vicepresident. Tara wist dat dat niet in de werkomschrijving van de lijfwachten stond. Voordat ze Karen een seintje kon geven, had haar assistente de mobiele telefoon al in haar hand en vroeg of iedereen *cheese* wilde zeggen. Tara kon niet peilen of het de lijfwachten irriteerde of onverschillig liet. ‘Bedankt voor de gastvrijheid,’ zei ze.

‘U bedankt, mevrouw de vicepresident,’ antwoordden ze. ‘We vinden u geweldig.’

Tara zwaaide en volgde haar lijfwachten de lift in. Ze ging tegen de achterwand van de grote ruimte staan en keek toe terwijl een vijftiental van haar nieuwe personeelsleden zich met hen in de lift probeerde te proppen. Ze vroeg zich af of een van haar voorgangers claustrofobisch was geweest. Een lijfwacht stak zijn hand omhoog en beval de medewerkers die nog verschenen nadat de deuren dicht begonnen te gaan de volgende lift te nemen. Tara

glimlachte meelevend naar een van haar nieuwe adviseurs die de lift niet meer in mocht en haalde haar schouders op naar de lijfwachten alsof ze wilde zeggen: 'Ach ja.' Er kon nog geen glimlachje vanaf. Niemand sprak tijdens de trage reis naar de twintigste verdieping. De dienstlift stopte met een schok en Tara voelde haar maag zich omdraaien. Ze zag de lijfwachten bedekt fluisteren en vervolgens doelbewust achter elkaar aan de lift uit lopen.

'Deze kant op, mevrouw,' zei Walter, haar hoofdlijfwacht. Hij was de enige die haar ooit recht aankeek.

Sinds ze ingezworen was als vicepresident twee weken geleden, had ze een nieuw bewakingsteam gekregen. Ze waren serieuzer dan het team waarmee ze tijdens de campagne had gereisd en Tara was behoorlijk geïntimideerd door hun stijfheid. Toen ze achter Walter aan de kamer binnenliep waar PRESIDENTIËLE SUITE op stond, probeerde ze haar vreugde te verhullen. Er stond een fles champagne met een kaartje met WELKOM IN HET RITZ. Een fruitschaal die uitpilde met kiwi's, mango's, aardbeien, ananas en drie verschillende soorten druiven stond naast een etagère vol groente: hoge stapels rode, gele en groene paprika, asperges, cherrytomatjes en wortels. Naast een mandje crackers lag een plankje met een toren van tientallen perfecte kaasblokjes. Tara's ogen gingen van het buffet met voorgerechten naar een kleinere tafel vol desserts. Op een enorme schaal lagen brownies, koekjes en petitfours vier rijen diep. Tara kon aan niets anders meer denken dan aan aanvallen.

'Mevrouw de vicepresident, wil je de briefing nu doen of wil je eerst even rusten?' vroeg Karen. De persoonlijke assistente stond in het Witte Huis ook wel bekend als 'de lichaamsverzorgster'. Zij moest ervoor zorgen dat Tara van punt a naar punt b kwam met een glimlach op haar gezicht. Karen moest zich ook bezighouden met de meest intieme details van Tara's leven.

'Ik weet het niet, Karen, wat denk jij?'

'We hebben ongeveer anderhalf uur voordat we naar het stadion moeten.'